

Sygn. akt I C 2744/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny

Przewodniczący sędzia Karol Dryjański

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2021 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 45.478,78 zł (czterdzieści pięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a) od kwoty 500 zł (pięćset złotych) od dnia 18 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,

b) od kwoty 44.978,78 zł (czterdzieści cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 12 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 2.386 zł (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt sześć złotych);

4. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Koninie) kwotę 2.963,65 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Karol Dryjański

Sygn. akt I C 2744/17

UZASADNIENIE

K. M. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 500 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18.12.2015 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego i pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że podczas jego pobytu w sanatorium, to jest w (...) w K. w dniu 22.09.2015 r. uczestniczył z grupą kuracjuszy w ćwiczeniach w basenie solankowym. Po zakończeniu ćwiczeń powód udał się do wyjścia z basenu, które odbywało się po schodach. Na stopniach ułożone były kratki z tworzywa sztucznego nieprzytwierdzone do podłoża i unoszone przez wodę. W czasie zdarzenia na basenie nie było ratownika ani innego pracownika. Wychodząc z basenu na trzecim stopniu od góry powód stanął lewą nogą na lekko pływającą kratkę, na której z poślizgiem osunął się do tyłu (w stronę basenu) upadając na prawy bok. Powód poczuł ból i nie mógł wstać. Do szatni udał się z pomocą innych kuracjuszy. Następnie kuracjusze zaprowadzili powoda do ratownika, który założył

powodowi opatrunek i zalecił udanie się do lekarza dyżurnego. Lekarz stwierdził, że u powoda doszło do zerwania ścięgna Achillesa i zalecił udanie się do szpitala, jednak odmówił wypisania skierowania. Następnie powód udał się do pielęgniarki dyżurnej prosząc o nowy opatrunek na krwawiący łokieć i środek przeciwbólowy. Wypożyczył także laskę do podpierania. Zażądał spisania protokołu wypadkowego, co miało nastąpić po jego powrocie ze szpitala (ostatecznie w czasie pobytu powoda w ośrodku protokół ten nie został mu przedstawiony). Powód udał się z żoną do szpitala w K., gdzie przyjęto go na Oddział Chirurgii Urazowo – Ortopedycznej, na którym przeszedł operację szycia ścięgna Achillesa. Powodowi założono gips na nogę. Gdy powód przebywał w szpitalu na basenie usunięto sztuczne kratki ze schodów, a przy wyjściu z basenu pracownik placówki asekurował wychodzących z basenu kuracjuszy.

Pozwana w dniu 18.12.2015 r. odmówiła wypłaty odszkodowania, wskazując, że ubezpieczony ((...)) nie ponosi winy za wypadek z dnia 22.09.2015 r., gdyż w tym czasie maty na basenie były ułożone prawidłowo, a zdarzenie miało miejsce na pierwszym stopniu od góry, który nigdy nie jest zanurzony w wodzie.

Powód podniósł, że proces jego leczenia i rehabilitacji trwa, zaś ból będący wynikiem zdarzenia był ogromny i utrzymywał się długo. Zdaniem powoda w wyniku zdarzenia doznał on trwałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego co najmniej 20%. Wysokość zgłoszonego pierwotnie żądania powód uzasadnił tym, że nie ma wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, zastrzegł jednak rozszerzenie powództwa na wypadek wydania wyroku wstępnego uznającego jego roszczenie za usprawiedliwione co do zasady.

Zdaniem powoda pozwana ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka (art. 435 kc), a w razie uznania, że podstawą odpowiedzialności jest art. 415 kc powód podniósł, że przyczyną jego upadku było poślizgnięcie się na nieprzytwierdzonej kratce, której zastosowanie na basenie było niedopuszczalnym zaniedbaniem i powodowało zagrożenie zdrowia użytkowników. Kuracjusze nie byli zarazem nadzorowani przez ratownika.

Korespondencja obejmująca pozew została nadana w dniu 01.12.2017 r.

W odpowiedzi pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz uiszczonych opłat od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Strona pozwana zarzuciła również, że brak jest związku przyczynowego między szkodą a zawinionym działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego.

W przypadku odsetek od zasądzonego roszczenia pozwana zarzuciła, że mogą być przyznane dopiero od daty wyrokowania.

W piśmie z dnia 03.06.2020 r. powód rozszerzył powództwo i sformułował je żądając:

- 1) zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 40.000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18.12.2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r.,
- 2) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2.682,20 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 03.06.2020 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę doznaną przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r., a polegającą na poniesieniu kosztów leczenia i rehabilitacji,
- 3) zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2.796,58 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 03.06.2020 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę doznaną przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. polegającą na poniesieniu kosztów paliwa na dojazd do placówek medycznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W okresie od 13.09.2015 r. do 04.10.2015 r. K. M. przebywał w (...) w K.. Powód przebywał tam z żoną E. M..

dowód: karta zabiegowa k. 13, zeznania E. M. k. 88, zeznania K. M. k. 279, 422

W dniu 22.09.2015 r. powód uczestniczył w zajęciach na basenie.

Gdy po zajęciach powód wychodził z basenu poślizgnął się na nieprzytwierdzonej kratce plastikowej na trzecim schodzie od góry (pierwszy stopień nad wodą). W tym czasie na basenie nie było pracownika ośrodka.

Dwaj kuracjusze A. D. i A. M. zaprowadzili powoda do szatni, gdyż sam nie był w stanie iść. Pomogli powodowi przebrać się, po czym zabrali go do ratownika, który zrobił opatrunek i wysłał do lekarza.

Później powód udał się do pielęgniarki. Powodowi zmieniono opatrunek i wydano laskę.

Na miejsce zdarzenia nie wezwano karetki pogotowia.

Powód udał się do szpitala zamówioną taksówką. Później w ośrodku zwrócono powodowi opłatę za przejazd.

Powód przebywał w szpitalu przez 3 dni. Następnie powrócił do ośrodka, gdzie po tygodniu zmieniono zakwaterowanie na pokój na parterze (wcześniej powód mieszkał w pokoju na drugim piętrze) przystosowany dla osoby niepełnosprawnej.

Po zdarzeniu w ośrodku usunięto kratki ze schodów basenu jako czynnik potencjalnie niebezpieczny.

Grupy kuracjuszy korzystających z basenu zmieniały się co godzinę.

dowód: zeznania W. Z. k. 87 – 88, E. M. k. 88, A. D. k. 161 – 162, A. M. k. 185 – 187, M. W. k. 207, M. K. k. 239 – 240, K. M. k. 279, 422, opinia biegłego M. G. k. 431 – 435, 472

W szpitalu w K. rozpoznano u powoda uszkodzenie ścięgna Achillesa lewego. W dniu 23.09.2015 r. wykonano szcicie ścięgna systemem mało inwazyjnym i założono unieruchomienie gipsowe. Po 6 tygodniach zdjęto gips. Powoda skierowano na rehabilitację.

W wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. powód doznał urazu w postaci zerwania ścięgna Achillesa lewego. Doznał także stłuczenia barku i łokcia prawego.

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 15%, w tym:

- a) 10% za następstwa urazu i zerwania ścięgna Achillesa lewego; po przebytej operacji zaburzenia czynnościowe (w sensie ruchowym) są stosunkowo niewielkie; występuje zmniejszona siła mięśniowa z istotnym zmniejszeniem masy mięśniowej do 3 cm w zakresie podudzia; w obrębie kości skokowej doszło do powstania martwicy i zmiany związane z tą martwicą utrzymują się;
- b) 5% za następstwa urazu barku prawego; na skutek przebytego urazu doszło do powstania przewlekłych zmian, które wymagały leczenia ambulatoryjnego w poradni ortopedycznej; ograniczenie ruchomości w stawie barkowym prawym nie jest duże.

Wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych powoda, których natężenie w 10 – stopniowej skali WAS w ciągu pierwszego tygodnia wynosił 6 – 7, do końca drugiego tygodnia obniżył się do 5 – 6, a na koniec pierwszego miesiąca 4 i do końca drugiego miesiąca 3. Na poziomie 2/3 utrzymuje się nadal.

Po wypadku powód wymagał pomocy we wszystkich czynnościach dnia codziennego, to jest w zakresie toalety i higieny oraz w zakresie ubierania i rozbierania oraz przy kupowaniu i przygotowywaniu żywności. Ta pomoc była spowodowana znacznym zmniejszeniem możliwości chodzenia. Wymiar tej pomocy wynosił 4 godziny dziennie przez

6 tygodni. Po zdjęciu gipsu powód wymagał pomocy już tylko w zakresie kupowania i przygotowywania posiłków przez 6 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie. Następnie do pół roku od zdarzenia powód wymagał pomocy w wymiarze 1 godziny dziennie (wykonywanie czynności porządkowych w gospodarstwie domowym i cięższe zakupy).

Powód już zawsze będzie odczuwać następstwa zdarzenia, gdyż doszło do trwałych następstw w pierwotnej strukturze anatomicznej narządu ruchu. Na skutek wypadku u powoda występuje zmniejszenie wydolności chodu – może chodzić krótsze dystanse i wolniej. Powód ma też zmniejszoną możliwość uprawiania sportów (jedynie w rekreacyjnej formie).

dowód: dokumentacja medyczna k. 15, 27, 328 – 366, 436 – 458, opinia biegłego M. G. k. 431 – 435, 472

W dniu zdarzenia (...) była objęta ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej.

dowód: bezsporne

W czasie zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. w basenie solankowym w (...). w K.:

a) na trzech górnych stopniach (nad powierzchnią wody w basenie) na stopnie nałożone były ażurowe dwuwarstwowe nakładki plastikowe (docięte na wymiar stopnia schodowego 30 x 120 cm i grubości 0,8 cm, odcinki antypoślizgowej maty basenowej firmy (...)),

b) wyjściowe stałe pełne stopnie schodów basenu przylegały z prawej strony do boku ściany basenu, natomiast z lewej strony schodów zamontowana była i jest balustrada stalowa z rur nierdzewnych wysokości 110 cm,

c) stopnie i podstopnie schodów wyjściowych z basenu obłożone były antypoślizgowymi płytkami posadzkowymi o wysokości 15 cm,

d) trzeci stopień od góry z nałożoną nakładką posiadał zwiększoną wysokość stopnia o grubość nie zamocowanej do podłoża stopnia nakładki plastikowej.

W dniu wypadku na basenie obowiązywał regulamin basenu solankowego, w którym ustalono, że:

a) zajęcia na basenie odbywają się tylko w obecności ratownika wodnego,

b) prowadzący zajęcia zobowiązany jest przybyć na 10 minut przed rozpoczęciem zajęć i wejść razem z grupą,

c) za bezpieczeństwo osób przebywających na basenie odpowiedzialność ponosi prowadzący zajęcia oraz ratownik.

W dniu zdarzenia na basenie solankowym nie zachowano wszystkich warunków bezpieczeństwa i zasad bhp obowiązujących na basenach publicznych:

1) na górnych trzech stopniach schodów wyjściowych z niecki basenu przed zajęciami nie usunięto nałożonych wcześniej na stopnie i nie przymocowanych do podłoża ażurowych dwuwarstwowych nakładek plastikowych,

2) nałożony na dwóch górnych i na trzecim stopniu zawilgoconym wodą solankową odcinek maty basenowej szerokości 30 cm (bez umocowania nakładki do podłoża stopnia) nie spełniał wymaganych warunków bhp obowiązujących na schodach komunikacyjnych, ponadto wychodzący podczas wyjścia z niecki basenu potknął się na stopniu wyższym o grubość nakładki w stosunku do stopni leżących niżej w basenie,

3) w trakcie wychodzenia powoda z niecki basenu nie było na basenie ratownika lub osoby prowadzącej zajęcia, którzy powinni przebywać i asekurować wyjście z niecki basenu osób w starszym wieku.

Rodzaj kratki stosowany w dniu zdarzenia na trzech górnych stopniach basenu bez przytwierdzenia do podłoża nie był właściwy. Nie są one przeznaczone do stopni schodów w postaci nakładek. Antypoślizgowa mata basenowa A. o otwartej strukturze w formie siatki zalecana jest przez producenta na posadzki pomieszczeń szatni, basenów publicznych, saun i pryszniców. Mata pocięta na odcinki 30 cm i nałożona bez przytwierdzenia mogła być przyczyną

poślizgnięcia. Nie ma wyraźnego zalecenia producenta do stosowania tej maty na mokre stopnie schodów w basenie. Przyczepność tej maty jest większa od 60 cm.

Zgodnie z warunkami technicznymi jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz praktyką stosowaną w budownictwie okładziny stopni schodów winny być antypoślizgowe , o maksymalnej wysokości stopnia do 15 cm i trwale związane z konstrukcją schodów.

dowód: zeznania W. Z. k. 87 – 88, E. M. k. 88, A. D. k. 161 – 162, A. M. k. 185 – 187, M. W. k. 207, M. K. k. 239 – 240, K. M. k. 279, 422, opinia biegłego J. J. k. 290 – 298, 315 – 316

W związku z leczeniem i rehabilitacją po zdarzeniu z dnia 22.09.2015 r. powód poniósł:

- 1) w dniu 24.09.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 49,52 zł,
- 2) w dniu 05.10.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 34,95 zł,
- 3) w dniu 05.10.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 12,38 zł,
- 4) w dniu 29.10.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 5) w dniu 30.10.2015 r. koszt zakupu artykułów do rehabilitacji w łącznej kwocie 59 zł,
- 6) w dniu 02.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 7) w dniu 02.11.2015 r. koszt zakupu artykułów medycznych w kwocie 27 zł,
- 8) w dniu 05.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 9) w dniu 06.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 10) w dniu 10.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 11) w dniu 10.11.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 82 zł,
- 12) w dniu 10.11.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 92,50 zł,
- 13) w dniu 12.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 14) w dniu 18.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 15) w dniu 24.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 16) w dniu 27.11.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 17) w dniu 01.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 18) w dniu 04.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 19) w dniu 08.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 20) w dniu 10.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 21) w dniu 11.12.2015 r. koszt zakupu leków w kwocie 16,77 zł,
- 22) w dniu 16.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,
- 23) w dniu 18.12.2015 r. koszt usługi rehabilitacyjnej w kwocie 80 zł,

- 24) w dniu 14.01.2016 r. koszt zakupu leków w kwocie 29,40 zł,
- 25) w dniu 21.01.2016 r. koszt zakupu artykułów rehabilitacyjnych w kwocie 170 zł,
- 26) w dniu 04.02.2016 r. koszt zabiegu w kwocie 70 zł,
- 27) w dniu 13.02.2016 r. koszt zakupu leków w kwocie 18,70 zł,
- 28) w dniu 30.05.2016 r. koszt zakupu leków w kwocie 56,90 zł,
- 29) w dniu 30.09.2016 r. koszt zakupu leków w kwocie 127,98 zł,
- 30) w dniu 24.04.2017 r. koszt zakupu leków w kwocie 480 zł,
- 31) w dniu 19.05.2017 r. koszt zakupu leków w kwocie 45,47 zł,
- 32) w dniu 04.07.2017 r. koszt zakupu leków w kwocie 49,63 zł.

dowód: faktury k. 373 – 377, 378 – 381, 383 – 388, 389 – 390, 391, paragony k. 377, 390, opinia biegłego M. G. k. 431 – 435, 472

Powód zgłosił szkodę pozwanej w piśmie z dnia 18.11.2015 r.

Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania w pismach z dnia 18.12.2015 r., 01.03.2016 r. i 30.05.2016 r.

dowód: bezsporne, decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania k. 28, pismo z dnia 30.05.2016 r. k. 29, opinia k. 40 – 44

Spór między stronami był przedmiotem postępowania przed Rzecznikiem Finansowym toczącego się od 02.08.2016 r. do 18.05.2017 r. na skutek wniosku powoda. Postępowanie nie doprowadziło do zawarcia ugody.

dowód: protokół z pozasądowego postępowania k. 30 – 32, opinia k. 40 – 44

W dniu 21.08.2017 r. powód skierował do pozwanej wezwanie do wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania za krzywdę na osobie i w mieniu, której doznał na skutek wypadku mającego miejsce w dniu 22.09.2015 r.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 03.10.2017 r. pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania.

dowód: pismo z dnia 21.08.2017 r. k. 33 – 34, pismo z dnia 03.10.2017 r. k. 35

K. M. w czasie wypadku miał 68 lat i był już emerytem.

Powód przed wypadkiem korzystał z kompleksu sportowego w Ż.. Grał w siatkówkę i tenisa, jeździł na rowerze.

dowód: zeznania E. M. k. 88, K. M. k. 279, 422

Sąd dał wiarę zeznaniom W. Z., E. M., A. D., A. M., M. K., M. W. i K. M., były bowiem spójne i logiczne, a zarazem wzajemnie zgodne, zaś pozostały materiał dowodowy nie dał podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Sąd uwzględnił wyniki opinii biegłych J. J. (biegły z dziedziny budownictwa) i M. G. (biegły z dziedziny ortopedii), treść opinii wskazuje bowiem na to, że biegli wnikliwie przeanalizowali okoliczności istotne dla wyników ich opracowań, a sformułowane przez nich wnioski są zrozumiałe i logicznie wynikają z ustaleń, które legły u ich podstaw.

Biegły J. J. w związku z pytaniami zgłoszonymi przez stronę pozwaną sporządził opinię uzupełniającą, w której podtrzymał wyniki swojego wcześniejszego opracowania. Z uwagi na treść opinii uzupełniającej sąd przy ustalaniu stanu faktycznego uwzględnił również treść tej opinii biegłego J. J..

Opinia biegłego M. G. była kwestionowana przez pozwaną, która zarzuciła zawyżenie ustalonego u powoda stopnia uszczerbku na zdrowiu.

W opinii uzupełniającej biegły M. G. odniósł się do zarzutów strony pozwanej przedstawiając przekonującą argumentację na rzecz wyników swojej opinii, dlatego też sąd przy ustalaniu stanu faktycznego uwzględnił również wyniki opinii uzupełniającej biegłego M. G. uznając zarazem za niecelowe przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej o co wносиła strona pozwana.

Pozostałe dokumenty w oparciu o które sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o wydanie wyroku wstępnego mając na względzie fakt, iż wydanie tego wyroku przed przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego z dziedziny ortopedii było przedwczesne (do tego czasu nie było wystarczających podstaw do ustalenia jaki wpływ na stan zdrowia powoda miało zdarzenie z dnia 22.09.2015 r., z kolei po wydaniu tej opinii wydanie wyroku wstępnego było niecelowe, gdyż w tym czasie nie było już celowe kontynuowanie postępowania dowodowego).

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W przypadku podmiotów prowadzących ośrodki obejmujące baseny zastosowanie znajduje art. 435 § 1 kc zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Powód doznał urazu w dniu 22.09.2015 r. podczas pobytu w (...) w K.. Przyczyną urazu było poślizgnięcie się powoda na nieprzytwierdzonej plastikowej kratce na schodach prowadzących do basenu solankowego znajdującego się w ośrodku, w którym przebywał powód. Zdarzenie miało miejsce po zajęciach na basenie, w których uczestniczył powód.

W dniu zdarzenia na basenie solankowym nie zachowano wszystkich warunków bezpieczeństwa i zasad bhp obowiązujących na basenach publicznych:

- 1) na górnych trzech stopniach schodów wyjściowych z niecki basenu przed zajęciami nie usunięto nałożonych wcześniej na stopnie i nie przymocowanych do podłoża ażurowych dwuwarstwowych nakładek plastikowych,
- 2) nałożony na dwóch górnych i na trzecim stopniu zawilgoconym wodą solankową odcinek maty basenowej szerokości 30 cm (bez umocowania nakładki do podłoża stopnia) nie spełniał wymaganych warunków bhp obowiązujących na schodach komunikacyjnych, ponadto powód podczas wyjścia z niecki basenu potknął się na stopniu wyższym o grubość nakładki w stosunku do stopni leżących niżej w basenie,
- 3) w trakcie wychodzenia powoda z niecki basenu nie było na basenie ratownika lub osoby prowadzącej zajęcia, którzy powinni przebywać i asekurować wyjście z niecki basenu osób w starszym wieku.

Rodzaj kratki stosowany w dniu zdarzenia na trzech górnych stopniach basenu bez przytwierdzenia do podłoża nie był właściwy. Nie są one przeznaczone do stopni schodów w postaci nakładek. Antypoślizgowa mata basenowa A. o otwartej strukturze w formie siatki zalecana jest przez producenta na posadzki pomieszczeń szatni, basenów publicznych, saun i pryszniców. Mata pocięta na odcinki 30 cm i nałożona bez przytwierdzenia mogła być przyczyną

poślizgnięcia. Nie ma wyraźnego zalecenia producenta do stosowania tej maty na mokre stopnie schodów w basenie. Przyczepność tej maty jest większa od 60 cm.

W wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. powód doznał urazu w postaci zerwania ścięgna Achillesa lewego. Doznał także stłuczenia barku i łokcia prawego. Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 15%. Wypadek i jego skutki są źródłem długotrwałych dolegliwości bólowych powoda.

Powód w żaden sposób nie przyczynił się do zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. ani do zwiększenia jego negatywnych następstw.

W tej sytuacji nie ulega wątpliwości, że (...) ponosi odpowiedzialność za szkodę, której powód doznał w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r.

W czasie zdarzenia (...) miała zawartą z pozwaną umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Z art. 822 § 1 kc wynika, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 kc). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 kc).

W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania (art. 819 § 3 kc).

Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (art. 442¹ § 1 kc).

Z kolei z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Stosownie do art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty, a sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Odnosząc się do przedmiotowego roszczenia w zakresie zadośćuczynienia i powołanego przepisu należy wskazać, że jak wynika z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 08.12.1973 r., OSNCP 1974, poz. 145, zadośćuczynienie ma polegać „na z natury rzeczy niedoskonałym wynagrodzeniu krzywdy przez zaspokojenie w większym zakresie potrzeb poszkodowanego”, a od osoby odpowiedzialnej poszkodowany powinien otrzymać sumę pieniężną „o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, ażeby mógł za jej pomocą zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną”.

Przepis art. 445 § 1 kc wskazuje, iż suma zadośćuczynienia ma być odpowiednia, nie dając przy tym wskazówek, co do określenia jej wysokości. Nie ulega wątpliwości, iż należy brać pod uwagę stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, długotrwałość, nieodwracalny charakter, stan zdrowia poszkodowanego przed wypadkiem, jego wiek itp. Należy podkreślić, że zadośćuczynienie łączy się zawsze z istnieniem po stronie osoby poszkodowanej krzywdy rozumianej jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienie psychiczne (tj. ujemne przeżycia

związane z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia) i zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1974/71). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26.02.1962 r., IV CR 902/61, OSNCP 1963/5/107 i z dnia 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/4/92).

Trzeba pamiętać, iż judykatura polska z żelazną konsekwencją stoi na stanowisku, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane, przez co należy rozumieć kwotę pieniężną, której „wysokość jest utrzymywana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa” – tak A. Szpunar / Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, oficyna Wydawnicza Branta, Bydgoszcz 1998 str. 184/.

Z kolei z art. 361 § 1 kc wynika, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 kc).

Zgodnie z art. 117 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art. 117 § 2 kc).

Zgodnie z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Do 09.07.2018 r. z art. 118 kc wynikało, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 kc).

Z art. 123 § 1 kc wynika, że bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 kc). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 kc).

Zgodnie art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat.

Przed 09.07.2018 r. zamiast sześcioletniego terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 125 § 1 kc obowiązywał termin dziesięcioletni.

Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Zdarzenie wywołujące szkodę miało miejsce 22.09.2015 r., a powód już w tym czasie wiedział, że podmiotem odpowiedzialnym za szkodę jest (...) Powództwo w niniejszej sprawie zostało nadane do sądu 01.12.2017 r., a zatem przed upływem 3 lat od 22.09.2015 r.

Powód pierwotnie żądał zasądzenia kwoty 500 zł, tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez niego w wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. Należy przy tym zaznaczyć, że powód zastrzegł już wówczas rozszerzenie powództwa twierdząc, że uszczerbek na jego zdrowiu będący następstwem zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. wynosi 20%, co wprost wskazywało na to, że zamierza dochodzić kwoty wyższej od kwoty wskazanej w art. 505¹ pkt 1 kpc. Co więcej już w pozwie wnioskowano o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny budownictwa, co wskazywało na konieczność rozpoznania sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym (art. 505⁷ kpc w brzmieniu obowiązującym w czasie wniesienia pozwu).

Mając to na względzie wskazać należy, że niniejsza sprawa nie podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505³ § 3 kpc jeżeli powód dochodzi części roszczenia, sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym tylko wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całego roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda, a w przeciwnym wypadku sprawa rozpoznawana jest z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. W konsekwencji w niniejszej sprawie nie miał zastosowania art. 505⁴ § 1 kpc, a zmiana powództwa w niniejszej sprawie była dopuszczalna.

Wprawdzie żądania dotyczące zadośćuczynienia powyżej kwoty 500 zł oraz odszkodowania zostały zgłoszone dopiero w piśmie z dnia 03.06.2020 r., należy jednak przypomnieć, że powództwo, w którym zastrzeżono jego rozszerzenie wytoczono przed upływem 3 lat od zdarzenia z dnia 22.09.2015 r.

W dniu 02.08.2016 r. doszło do wszczęcia postępowania z wniosku powoda przez Rzecznikiem Finansowym na podstawie ustawy z dnia 05.08.2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym. Fakt ten nie doprowadził jednak do przerwania biegu przedawnienia, gdyż art. 35a tej ustawy (zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich, a zgodnie z art. 36 tej ustawy wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich przerywa bieg przedawnienia roszczenia będącego przedmiotem sporu; przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone) wszedł w życie 10.01.2017 r., to jest po wszczęciu postępowania z wniosku powoda przed Rzecznikiem Finansowym, a z art. 64 pkt 5 ustawy z dnia 23.09.2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich wynika, że w takich postępowaniach stosuje się przepisy dotychczasowe.

W ocenie sądu podnoszenie przez pozwaną zarzutu przedawnienia jest w okolicznościach niniejszej sprawy działaniem sprzecznym z zasadami współzycia społecznego (art. 5 kc). W tym wypadku należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na to, że pozwana jest podmiotem profesjonalnie prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń, tymczasem w sprawie powoda wydała decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania na podstawie ustaleń niezgodnych ze stanem faktycznym (przyjęto prawidłowe ułożenie mat i poślizgnięcie się powoda na pierwszym stopniu od góry). Pozwana w postępowaniu likwidacyjnym nie uwzględniła oczywistego zawinienia ubezpieczonego

w związku ze zdarzeniem z dnia 22.09.2015 r. konsekwentnie podtrzymując swoje stanowisko pomimo znacznego negatywnego wpływu tego zdarzenia na stan zdrowia powoda. W tej sytuacji ewentualne uwzględnienie zarzutu przedawnienia prowadziłoby do sytuacji, w której powód nie otrzymałby należnego świadczenia pomimo znacznego i stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego zdarzeniem zawinionym przez ubezpieczonego.

W ocenie sądu żądania powoda – co do kwot głównych - zasługują na uwzględnienie w całości.

W zakresie zadośćuczynienia powód żądał zasądzenia od pozwanej kwoty **40.000** zł.

W wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. powód doznał urazu w postaci zerwania ścięgna Achillesa lewego. Doznał także stłuczenia barku i łokcia prawego.

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 15%. U powoda występuje zmniejszona siła mięśniowa z istotnym zmniejszeniem masy mięśniowej. W obrębie kości skokowej doszło do powstania martwicy i zmiany związane z tą martwicą utrzymują się. Ponadto na skutek przebytego urazu barku prawego doszło do powstania przewlekłych zmian, które wymagały leczenia ambulatoryjnego w poradni ortopedycznej.

W wyniku zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. u powoda wystąpiły dolegliwości bólowe o silnym natężeniu, które - w 10 – stopniowej skali WAS w ciągu pierwszego tygodnia wynosiło 6 – 7, do końca drugiego tygodnia obniżyło się do 5 – 6, a na koniec pierwszego miesiąca 4 i do końca drugiego miesiąca 3. Na poziomie 2/3 utrzymuje się nadal.

Po wypadku powód wymagał pomocy we wszystkich czynnościach dnia codziennego. Ta pomoc była spowodowana znacznym zmniejszeniem możliwości chodzenia. Po zdjęciu gipsu powód wymagał pomocy już tylko w zakresie kupowania i przygotowywania posiłków. Następnie do pół roku od zdarzenia powód wymagał pomocy w wykonywaniu czynności porządkowych w gospodarstwie domowym i cięższych zakupów.

Powód już zawsze będzie odczuwać następstwa zdarzenia, gdyż doszło do trwałych następstw w pierwotnej strukturze anatomicznej narządu ruchu. Na skutek wypadku u powoda występuje zmniejszenie wydolności chodu – może chodzić krótsze dystanse i wolniej. Powód ma też zmniejszoną możliwość uprawiania sportów (jedynie w rekreacyjnej formie).

Przed zdarzeniem z dnia 22.09.2015 r. powód był osobą w pełni samodzielną, prowadzącą aktywny tryb życia. W następstwie tego zdarzenia powód musiał znacznie ograniczyć uprawianie sportu (siatkówka, tenis, jazda na rowerze), a fakt, iż nie był w stanie funkcjonować bez pomocy innych osób dodatkowo wzmacniał poczucie jego dyskomfortu, który był tym większy, że towarzyszył mu ból fizyczny o dużym natężeniu. Szczególnie dotkliwie jest przy tym przeświadczenie, że negatywne następstwa zdarzenia z dnia 22.09.2015 r. są nieodwracalne i będą zawsze towarzyszyć powodowi w codziennym życiu, a utrzymują się stale, w tym również w tak elementarnych czynnościach jak chodzenie.

W konsekwencji sąd w całości uwzględnił żądanie powoda w zakresie kwoty głównej zadośćuczynienia.

Sąd uwzględnił również żądania powoda w zakresie kwoty głównej odszkodowania – zarówno co do wydatków bezpośrednio związanych z leczeniem i rehabilitacją, jak i co do kosztów dojazdów do placówek medycznych.

W przypadku kosztów związanych z leczeniem należy zwrócić uwagę, że celowość ich poniesienia została potwierdzona przez biegłego M. G.. W ramach tych wydatków powód poniósł również koszty usług rehabilitacyjnych, które jak podkreślono w opinii należało podjąć w trybie pilnym, a nie w terminie możliwym do ustalenia w ramach NFZ. Powód udokumentował wydatkowanie z tego tytułu kwoty **2.682,20** zł.

W przypadku kosztów dojazdów do placówek medycznych powód przedstawił ich szczegółowe zestawienie, które potwierdził składając zeznania. W celu korzystania z pomocy medycznej powód przebył 3.346 km (powód mieszka w Ż. a dojeżdżał do placówek medycznych głównie w K.) a iloczyn tego dystansu przez 0,8358 wynosi **2.796,58**. Zaznaczyć należy, że powód w ramach tej kwoty domaga się również przejazdu w obie strony w celu odwiezienia go z ośrodka

w K. do miejsca zamieszkania (dystans 707 km; ta pomoc nie byłaby konieczna, gdyby nie doznany uraz). Pozostały dystans to trwające przez blisko 4 lata przejazdy między miejscem zamieszkania powoda a placówkami medycznymi w różnych częściach K., lecz również przejazdy między K. a P..

Wskazany wyżej współczynnik 0,8358 wynika z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271, z późn. zm.).

W rozporządzeniu postanowiono, że koszty używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które nie mogą być wyższe niż dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ - 0,5214 zł i dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ - 0,8358 zł. Powód dojeżdżał do placówek medycznych pojazdem o pojemności skokowej powyżej 900 cm³ (kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 404).

W konsekwencji stwierdzić należy, że kwota, którą należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda wynosi 45.478,78 zł (40.000 + 2.682,20 + 2.796,58).

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, mając przy tym na względzie fakt, że:

- a) pierwotnie powód żądał zasądzenia od pozwanej kwoty 500 zł, a pozwana podjęła decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania w dniu 18.12.2015 r., przy czym pismo, którym powód zgłosił szkodę pochodziło z 18.11.2015 r.,
- b) pismo obejmujące rozszerzenie powództwa (łącznie o 44.978,78 zł) doręczono pozwanej do 12.06.2020 r. (taką datę nosi pismo pełnomocnika pozwanej, w którym odnosi się do pisma pełnomocnika powoda z dnia 03.06.2020 r., w którym rozszerzono powództwo).

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc). Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 kpc).

Powód wygrał sprawę w całości co do kwoty głównej, dlatego też należało w całości uwzględnić jego żądanie co do zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2.386 zł obejmujące:

- 1) wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 90 zł,
- 2) opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł,
- 3) opłatę od pozwu w kwocie 30 zł,
- 4) opłatę od pisma, w którym rozszerzono powództwo w kwocie 2.249 zł.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w

orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W toku postępowania powstały koszty sądowe obejmujące:

- 1) koszty związane ze stawiennictwem na rozprawie świadka W. Z. w kwocie 202,35 zł,
- 2) koszty sporządzenia opinii przez biegłego J. J. w kwocie 1.819,42 zł,
- 3) koszty sporządzenia opinii przez biegłego M. G. w łącznej kwocie 941,88 zł (802,36 + 139,52).

Na poczet wskazanych wyżej kosztów sądowych nie uiszczono zaliczek. Nieuiszczone koszty sądowe w niniejszej sprawie wyniosły zatem 2.963,65 zł.

Pozwana przegrała sprawę w całości wskutek czego należało obciążyć ją w całości nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

sędzia Karol Dryjański